

Prelāta vēstule (decembris 2012)

Monsinjors Havjērs Ečevarrija turpina savas pārdomas par Ticības apliecinājumu Ticības gada sakarā. Šajā vēstulē viņš komentē vārdus: “Es ticu uz vienu Kungu Jēzu Kristu, Dieva viendzimušo Dēlu, pirms visiem mūžiem no Tēva dzemdinātu...”.

27.12.2012

Mani dārgie bērni, lai Jēzus sargā
manas meitas un manus dēlus!

Šo vēstuli es sagatavoju mana brauciena uz Andoras grāfisti priekšvakarā, lai varētu Jums to nosūtīt 1. decembrī. Esmu šeit ieradies, arhibīskapa uzaicināts, lai piedalītos svinībās sakarā ar 75. gadskārtu kopš svētā Hosemarijas ierašanās šajā zemē. Viņš ieradās šeit Spānijas pilsoņu kara laikā, glābdamies – ar acīmredzamu Dieva aizsardzību – no nežēlīgām reliģijas vajāšanām. 1937. gada 2. decembra rītā kā pirmo Andoras zemē viņš sasniedza Sant Julià de Lòria ciemu; šeit ciema baznīcā kopā ar saviem ceļabiedriem apmeklēja Vissvētāko Altāra Sakramentu (toreiz spēkā esošo liturģisko normu dēļ, kas noteica euharistisko gavēni kopš iepriekšējās pusnakts, svinēt svēto Misi viņš nevarēja). Tikai nākošajā dienā – 3. decembrī viņš svinēja Svēto Mises Upuri, tērpies priestera drānās, ko nebija varējis nēsāt mēnešiem ilgi. Šī pirmā Mise Andorā notika Les Escaldes pilsētiņā, kas

atrodas netālu no galvaspilsētas, kur viņi bija atraduši mājvietu.

Es vēlējos iesākt vēstuli ar šīm atmiņām tāpēc, lai mēs izteiktu lielu pateicību Dievam par to, ka Viņš ar Dievmātes aizbildniecību ar īpašu apredzību tika sargājis svēto Hosemariju tajos grūtajos mēnešos. Sekosim mūsu Dibinātāja uzticības piemēram un vienmēr uzticības pilni atdosim sevi pilnībā Dieva rokās, it īpaši, ja apstākļi ir ļoti grūti. Labu mācību mums ir atstājuši tie pirmie tajos 30-jos gados, kad Darbs “spēra pirmos soļus”. Viņi nāca ar savu ticību Dievam un uzticēšanos svētajam Hosemarijai, kad nebija “nekā cita”, kā vien mūsu Tēva ticība: būsim arī mēs katrs par uzticīgu instrumentu.

Pagājušā mēnesī es Jūs aicināju apcerēt *Credo* pirmo artikulu, uz kura balstīta visa mūsu ticība: ”Mēs ticam uz vienu Dievu, Tēvu, Dēlu un

Svēto Garu, redzamo lietu – kā šī pasaule, kurā mēs dzīvojam savu neilgo dzīvi, - un neredzamo lietu – kādi ir tīrie gari, ko sauc arī par eņģeļiem, - Radītāju, kurš ir arī ikviena cilvēka Radītājs, cilvēka, kura dvēsele ir garīga un nemirstīga.”[1] Tā Pāvils VI iesāka “Dieva tautas Credo” 1968. gadā, noslēdzot Ticības gadu, ko viņš bija izsludinājis sakarā ar atceri par svēto apustuļu Pētera un Pāvila mocekļību pirms 19 gadsimtiem.

Apzinoties neizsmeļamās bagātības, kas ietvertas atklāsmē, un pastāvīgā dievišķā Paraklēta vadībā Baznīca ir centusies ar prāta palīdzību arvien vairāk iedziļināties Svētās Trīsvienības noslēpumā. Pateicoties daudzu paaudžu svēto (Baznīcas tēvu un doktoru) pūliņiem tai zināmā mērā ir izdevies izgaismot šo mūsu ticības lielo noslēpumu, kura priekšā, kā sacīja mūsu Tēvs, mēs ik dienas “apbrīnā sastingstam”, tajā pašā

laikā tiecoties pēc ciešākām
attiecībām ar katru no trim
dievišķajām Personām.

“Dievs ir viens vienīgs, bet nav
vientuļš”[2], apgalvo sensens ticības
simbols. Katoliskās Baznīcas
katehisms, to komentējot, skaidro, ka
”Tēvs”, ”Dēls”, ”Svētais Gars” nav
tikai vienkārši vārdi, kas apzīmē
dievišķās Esmes modalitātes, jo Viņi
ir reāli atšķirīgi savā starpā: “Tas,
kurš ir Dēls, nav Tēvs, un Tas, kurš ir
Tēvs, nav Dēls, un arī Svētais Gars
nav Tas, kurš ir Tēvs vai Dēls.”[3] Jūs
nevariet iztēloties prieku, kas
pārņēma mūsu Dibinātāju, kad viņš
Marseļā ieraudzīja akmenī kaldu
Svētās Trīsvienības attēlojumu - viņš
vēlējās to redzēt uzstādītu Prelatūras
baznīcas kriptā.

Tagad es turpinu ar *Credo* 2. artikulu.
*Es ticu uz vienu Kungu Jēzu Kristu,
vienpiedzimušo Dieva Dēlu, pirms
visiem mūžiem no Tēva dzemdinātu:*

*Dievu no Dieva, gaismu no gaismas,
patiesu Dievu no patiesa Dieva,
dzemdinātu, ne radītu, būtībā līdzīgu
Tēvam, un caur kuru viss ir radīts.[4]*

Dievā dzemdinašana ir tikai un vienīgi garīga. Tādējādi “pēc analogijas ar cilvēka prāta izziņas procesu, ar ko cilvēks izzina pats sevi, veidojot sevis paša attēlu, priekšstatu, “jēdzienu”(…), kas no latīņu *verbum* (vārds) bieži tiek saukts par iekšējo vārdu, mēs *uzdrīkstamies domāt par Dēla vai mūžīgā “Jēdziena” un Dieva iekšējā Vārda dzemdinašanu*. Dievs pazīt pats sevi un dzemdina Vārdu – Dēlu, kurš tāpat kā Tēvs ir Dievs. Šajā radīšanā Dievs vienlaicīgi ir Tēvs, būdams tas, kurš dzemdina, un Dēls, būdams tas, kurš tiek dzemdināts, visaugstākajā Dievišķības identitātē, kas izslēdz „dievu” daudzskaitlību. Vārds ir Dēls, būtībā līdzīgs Tēvam un ar Viņu Viņš ir vienīgais Dievs, kas atklājas Vecajā un Jaunajā Derībā.”[5] Pašlaik es

nepakavēšos pie Svētā Gara
Personas, kas ir viens Dievs ar Tēvu
un ar Dēlu.

Neapšaubāmi ir neiespējami pašķirt
to tumsas plīvuru, kas apņem mūsu
prātu, kad mēs domājam par To, kurš
dzīvo nepieejamā gaismā. [6] Nedz
cilvēku, nedz eņģeļu, nedz kādas
citas radības saprāts nav spējīgs
saprast neaptveramo Dievišķo
Būtību. Pazīstams aforisms saka: *Ja
tu to saproti, tad tas nav Dievs*.

Neraugoties uz to, mūsu dvēseles, ko
radījis Dievs un kas radītas Dievam,
ilgojas labāk iepazīt savu Radītāju un
Tēvu, lai Viņu vairāk mīlētu un
godinātu; tās gribētu redzēt Svēto
Trīsvienību un priecāties tās mūžīgā
klātbūtnē. Šai sakarā Benedikts XVI
ticīgos iedrošina nekad
neapmierināties ar tām zināšanām
par Dievu, ko esam spējuši sasniegt.
Nesenā audiencē viņš sacīja: **“Tieši
vispatiesākais prieks ir tas, kas
mūsos spēj modināt veselīgu**

nemieru, kas dara mūs prasīgākus – mīlēt augstāku, dziļāku labumu un katru reizi arvien skaidrāk aptvert, ka nekas laicīgs nespēj patiesi piepildīt mūsu sirdi. Tādā veidā mēs mācāmies, kā neapbruņotiem tiekties pēc tāda labuma, ko mēs nespējam radīt vai sasniegt saviem spēkiem, un kā neļauties, lai mums laupītu drosmi nogurums vai šķēršļi, ko rada mūsu grēki.”[7]

Svētais Irenejs no Lionas, viens no pirmajiem Baznīcas tēviem, kurš tiecās iegremdēties Svētās Trīsvienības radīšanas darbības noslēpumā, lai to dziļāk aptvertu, skaidroja, ka “eksistē tikai viens Dievs (...), Viņš ir Tēvs, Viņš ir Dievs, Viņš ir Radītājs, Viņš ir Autors, Viņš ir Kārtotājs. Viņš visas lietas radījis *pats no sevis*, tas ir, caur savu Vārdu un savu Gudrību, caur Dēlu un Garu.”[8] Un tad, lai to attēlotu, viņš izsakās metaforiski (jo dievišķo

Personu starpā nepastāv ne vismazākā nevienlīdzība), ka radīšanā Dēls un Gars ir kā “Tēva rokas”. Tā to citē *Katoliskās Baznīcas katehisms* un secina: “Radīšana ir Svētās Trīsvienības kopīgais darbs.”[9] Šajā absolūtajā darbības vienībā radīšanas darbs katrai dievišķajai Personai tiek piedēvēts atbilstoši tās raksturīgajai dabai. Un tā tiek teikts, ka Tēvs ir visas esības Sākums, Dēls ir visaugstākais Paraugs un Svētais Gars – Mīlestība, kas mudina dāvēt labo visām radībām.

Manas meitas un mani dēli, apcerēsīm šīs milzīgās patiesības dziļas pielūgsmes gaisotnē. Un es Jums iesaku vēlreiz, tāpat kā to darīja svētais Hosemarija, lūgt Dievu, lai Viņš mūsos iekvēlina nepieciešamību vērsties atsevišķi pie katras no dievišķajām Personām to atšķirībā. *Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija*

Vārds. (...) No Viņa viss radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas radīts.[10]

Dievā Dēlā, kopā ar Tēvu un Svēto Garu, vienīgā Dieva visvarenībā, gudrībā un mīlestībā atrodas visu garīgo un materiālo radību, jo īpaši ikviena cilvēka, pirmcēlonis un galamērķis. Dieva labestība ir tik liela, ka Viņš vēlējās mūsu pirmvecākus veidot pēc sava tēla un sev līdzīgus [11] un viņos un viņu pēcnācējos atstāja dziļu nospiedumu – dalību neradītajā Gudrībā, kas ir Vārds, un iedvesa viņu dvēselēs prātu un brīvo gribu. Tomēr ir daudz cilvēku, kas to nezina vai nevēlas zināt, vai vienaldzīgi no tā norobežojas, lai visa centrā novietotu cilvēku. Cik ļoti mūsu Tēvam sāpēja šāda ļaužu dvēseles nabadzība! Kādā no ģimeņu tikšanās reizēm 1973. gadā viņš par to runāja un tajā pašā laikā balsī izsacīja savu personīgo lūgšanu. ***“Dažs labs apgalvo, ka Baznīca ir antropocentriska, tā vietā, lai teiktu, ka tā ir***

teocentriska. Tāds priekšstats ir absurds. Viss ir Dieva radīts un Dievam radīts: omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil, quod factum est - No Viņa viss radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas radīts. (Jņ 1, 3)Pārvērst cilvēku par augstāko virsotni - tā ir šausmīga kļūda. Nav vērts strādāt tikai priekš cilvēkiem un nekam vairāk. Mums ir jāstrādā priekš cilvēkiem, taču aiz mīlestības uz Dievu. Pretējā gadījumā no tā nekas labs nebūs un nav arī iespējams būt neatlaidīgam.”[12]

Dievs sagaida no kristiešiem, ka viņi Viņu atkal no jauna pacels visu cilvēcisko aktivitāšu virsotnē – ar lūgšanu, ar upuri, ar svētdarītu profesionālo darbu; ka mēs ļausim Viņam valdīt dziļi mūsu sirdīs; ka mēs ar Viņa mācību atdzīvināsim pilsonisko sabiedrību un tās institūcijas. Es atkārtoju līdz ar svēto

Hosemariju: ***“Daļēji tas ir atkarīgs no mums, lai daudzas dvēseles nepaliktu uz vietas garīgā tumsā, bet gan dotos uz priekšu pa ceļu, kas ved uz mūžīgo dzīvi.”***[13] Cik dievbijīgi mēs lūdzamies lūgšanu uz Svēto Trīsvienību (Preces *Ad Trinitatem Beatisimam*)? Vai mēs pateicamies par Tās bezgalīgo pilnību? Cik dziļi mēs mīlam šo ticības, un tāpēc arī mūsu dzīves, centrālo noslēpumu?

Rīt sākas Adventa laiks, kas sagatavo mūs Kristus Dzimšanai. Pirmā nedēļa mūs brīdina par notikumiem, kas risināsies laiku beigās, kad Kristus nāks savā godībā, lai tiesātu cilvēci un būtu par valdnieku savā valstībā. *Tāpēc esiet nomodā un vienmēr lūdzieties, lai jūs (...) spētu nostāties Cilvēka Dēla priekšā.*[14] Un citā vietā mēs lasām: *Debess un zeme zudīs, bet mani vārdi nezudīs.*[15] **“Mēs zinām, ka Bībelē Dieva Vārds ir radīšanas sākumā: visas radības, sākot no**

kosmiskajiem elementiem – saules, mēness, debess juma – pakļaujas Dieva Vārdam, tās eksistē tiktāl, ciktāl Vārds tās ir “saucis”, lai tās būtu. Šis Dieva Vārda radošais spēks ir koncentrējies Jēzū Kristū, cilvēktapušajā Vārdā, un caur Viņa cilvēciskajiem vārdiem ir kā starpnieks, kā patiens “debess jums”, kas vada cilvēku domas un ceļus uz zemes.”[16] Tāpēc apcerēsim bieži Kristus vārdus, kas apkopoti Evaņģēlijā un vispār visā Jaunajā Derībā. Centīsimies no šīm apcerēm gūt jaunu gaismu, lai tā izgaismotu mūsu ikdienas dzīvi. Es Jūs mudinu, atbilstoši mūsu Tēva piemēram, pielikt pūles, lai katrs lūgšanas mirklis būtu dzīvs dialogs: Dievs redz mūs, Viņš dzird mūs, Viņš ir ar mums – saviem dēliem un savām meitām.

Neaizmirsīsim, ka no 17. decembra Baznīca intonē tā sauktās *lielās antifonas*, ar kurām tiek sagatavota

drīz gaidāmā Kunga Dzimšana.
Pirmā no tām skan: *Nāc, visaugstā
Gudrība, kas visu kārto ar spēku un
maigumu, nāc, māci mums staigāt
godprātības ceļu!*[17] Tas ir
neatliekams sauciens uz iemiesoto
Vārdu, kura iemiesošanos no
Jaunavas Marijas mēs drīz
atzīmēsim. Jo **“Gudrība, kas dzima
Betlēmē ir Dieva Gudrība (...), tas
nozīmē, ka tas bija Dieva nodoms,
kas uz ilgiem laikiem bija apslēpts,
un ko pats Dievs atklāja pestīšanas
vēsturē. Piepildoties laikam, šī
Gudrība pieņēma cilvēka seju –
Jēzus seju.”**[18]

Sagatavosimies ticībā šiem svētkiem,
kas ir milzu prieka svētki.
Piedzīvosim tos kopā ar visu cilvēci.
Piedzīvosim tos kopā ar visiem
prelatūras ticīgajiem. Uzņemsim tos
ar stingru lēmumu kontemplēt Jēzus
Kristus bezgalīgo diženumu un
pazemību, kurš pieņēma mūsu dabu,
kas ir vēl viens pierādījums tam, kā

Viņš mūs mīl. Un nepārstāsim
uzlūkot Mariju un Jāzepu, kas ir
brīnišķīgi lūgšanas un mīlestības
skolotāji.

Vārds, kas kļuva miesa, ir mūžīgais
Dieva Vārds, kas mums ir devis
iespēju tajā būt par Dieva bērniem.
*Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir
dāvājis, lai mēs sauktos un būtu Dieva
bērni!*[19] Un svētais Hosemarija
komentē: ***“Dieva bērni, brāļi
iemiesotajam Vārdam, tam, par
kuru teikts: Viņā bija dzīvība, un
dzīvība bija cilvēku gaisma. (Jņ 1,
4) Gaismas bērni, gaismas brāļi –
lūk, kas mēs esam. Tās vienīgās
uguns nesēji, kura spēj aizdegt
cilvēka no miesas radīto sirdi.”***[20]
Dedzīgi vēlēsimies būt klātesoši
svinībās sakarā ar Dieva atnākšanu
uz zemes: pārdomāsim šajās dienās,
kā mēs cenšamies būt tuvāk Jēzum,
dzīvot kopā ar Jēzu, piederēt Jēzum.

Novembra vidū es biju neilgā
braucienā uz Milānu, kur es jau sen
tiku gaidīts. Es biju tur tikai vienu
nedēļas nogali, bet tas bija ļoti
intensīvi, jo man bija iespēja satikt
daudz manu meitu un manu dēlu no
Ziemeļitālijas un tikties un runāt ar
daudziem citiem cilvēkiem, kas
apmeklēja prelatūras formācijas
pasākumus. Es centos viņus skubināt
šajā Ticības gadā padziļināt ticību,
lūdzot Dievam bagātīgas žēlastības,
lai visu prātos un dzīvēs labāk
iesakņotos trīs teoloģiskie tikumi un
lai Dievs pats darītu mūs par
labākiem Viņa bērniem.

Ticības gads, Ziemassvētki – cik
brīnišķīga iespēja, lai veiktu
intensīvāku apustulātu, lai justos
ciešāk saistīti ar visu cilvēci!

Un es neaizmirstu lūgt Jūsu
palīdzību, lai sasniegtu tos nodomus,
ko es nesu savā sirdī, būdams
pārliecināts, ka mums Baznīcā un ar

Baznīcu jābūt *acies ordinata* [21] – miera un prieka armijai, lai kalpotu visiem cilvēkiem. Izdzīvosim Dievmātes Bezvainīgās Ieņemšanas novennu Jaunavai Marijai pie rokas un pateiksimies viņai par viņas svēto atbildi.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Andorā, 2012. gada 1. decembrī.

1. Pāvils VI, *Professio fidei*,
30.06.1968.

2. *Fides Damasi* (DS 71). Ticības
apliecinājums, kas piedēvēts
pāvestam Damāzijam.

3. *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr.
254. Citāts no Tolēdo XI koncila (675.
gadā), (DS 530).

4. Romas misāle, *Credo* (Nīkajas-Konstantinopoles ticības apliecinājums)

5. Svētīgais Jānis Pāvils II, Uzruna vispārējās katehēzes laikā, 06.11.1985, Nr. 3.

6. 1 Tim 6, 16.

7. Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 07.11.2012.

8. Sv. Irenejs no Lionas, *Adversus haereses* 2, 30, 9 (PG 7, 822).

9. *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 292; sal. Sv. Irenejs no Lionas, *Adversus haereses*, 4, 20, 1 (PG 7, 1032).

10. *Jņ* 1, 1-3.

11. Sal. *Rad* 1, 26.

12. Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 01.01.1973.

13. Sv. Hosemarija, *Vēstule*,
11.03.1940, Nr. 3.

14. Romas Misāle, Adventa pirmā
svētdiena, *Evaņģēlijs* (C), *Lk* 21, 36.

15. *Mk* 13, 31.

16. Benedikts XVI, Vārdi pirms
lūgšanas „Kunga Eņģelis”,
18.11.2012.

17. Stundu lūgšanas, 17. decembra
vesperes, *Antifona ad Magnificat*.

18. Benedikts XVI, Homīlija
17.12.2009. priekšvakarā.

19. 1 *Jņ* 3, 1.

20. Sv. Hosemarija, *Kad garām iet*
Kristus, Nr. 66.

21. Dz 6, 4.

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis*
Dei (Izplatīšana arī izvilkumu veidā

atļauta tikai ar autortiesību
īpašnieka piekrišanu).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
decembris-2012/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-decembris-2012/) (21.02.2026)